

Gutters plikter i 1929

Av Dag Mysen/Erik Wågen

I 1928 kjøpte Johannes og Olga Wågen «Borgenhus», som er den store, gamle, hvite villaen øverst i Høgliveien. Da fikk familien et hjem som de eiet selv. Erik Wågen beskriver denne følelsen, samtidig med at han skildrer hva en gutts oppgaver var i et hjem på denne tiden. Her beskrives litt av vinterens plikter:

«Å komme til Borgenhus ga meg den store opplevelsen av å eie noe, og ikke bare bo til leie hos andre. Jeg lærte imidlertid snart at dette også betød en hel masse nye ting, blant annet en tilværelse med plikter som jeg ikke tidligere hadde hatt.

Allerede før jul i 1928, bare noen dager etter at vi var kommet til Borgenhus, kom det to store sledelass med favneved. Den var 60 cm lang, og en favn var en stabel 60 cm bred, fire meter lang og én meter høy. Lassene var for tunge til at hestene klarte å trekke dem de sist to brattene opp til huset. Halvparten måtte derfor kastes av for å bli hentet i annen omgang. Enda var de i tyngste laget, husker jeg.

Veden ble kastet i en diger haug på gårdsplassen. All veden skulle bæres inn i vedskjulet for å las opp der. De to hestekarene satt sammen med oss

barna og spiste risengrynsgrøt etter at all veden var kastet i haug. Da far kom, var det han og jeg som bar inn og la opp veden. Det var der og da at jeg lærte at ved alltid skal stables med barken ned.

Far laget en sagkrakk. Så satt han i gang med å sage juleveden. Det gikk som en røyk, sterk som han var. Sagbladet var meget grovtinnet og rundt 6 cm bredt. Da han etter jul begynte med reisingen sin igjen (han var selger), fikk jeg beskjed om at kabber skulle sages hver dag. Det var et tungt arbeid for en smågutt. Jeg husker godt hvordan far satt i sene kveldstimer og filte sagbladet. Han brukte også viggetang.

Fra samme stund ble også et annet arbeid lagt på mine skuldre. Det var å måke en smal vei bort til doen, med avstikker til vedskjulet. Videre måtte det måkes en gangsti ned til porten og 10–15 meter videre frem til der veien ble kjørt opp med plog. Sammenlignet med de lette aluminiums-skuffene som brukes i dag var den tidens skuffer av jern, tunge som bly. Det ble derfor en svettekur og et slit uten like, særlig om sneen var kram og tung.

Det er neppe tvil om at vedsagingen og snemåkingen var med på å gi meg sterk fysikk og en sterk kropp, noe som sannelig har kommet godt med senere i livet.»